CONCLUZILE AVOCATULUI GENERAL
JULIANE KOKOTT
prezentate la 10 martie 2009 [1]

I — Introducere

1. High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Regatul Unit) solicită Curții să stabilească ce trebuie să se înțeleagă prin noțiunea „substanțe monomere".

2. La prima vedere, această cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare pare surprinzătoare; ne-am fi așteptat ca această întrebare să fie adresată mai degrabă unui chimist. Totuși, analizată mai detaliat, această întrebare poate și trebuie să primească un răspuns cu ajutorul instrumentelor dreptului comunitar.

3. În acest scop, pentru prima dată, Curtea trebuie să interpreteze Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice [2] (denumit în continuare „Regulamentul REACH").

II — Cadrul juridic

4. Dispoziția fundamentală pentru prezenta cauză este articolul 5 din Regulamentul REACH, în care este prevăzută obligația de

1 — Limba originală: germana.

2 — Titlul extins: Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO L 396, p. 1, rectificare în JO 2007, L 136, p. 3, Ediție specială, 13/vol. 60, p. 3,). Modificările aduse până în prezent acestui regulament nu sunt relevante pentru prezenta cauză.

înregistrare a substanțelor, după cum urmează:

„Sub rezerva articolelor 6, 7, 21 și 23, substanțele ca atare, în preparate sau în articole, nu pot fi produse sau introduse pe piață în Comunitate decât dacă au fost înregistrate în conformitate cu dispozițiile relevante ale prezentului titlu, atunci când se solicită aceasta.”

5. Articolul 3 punctul 1 din Regulamentul REACH definește noțiunea „substanță” după cum urmează:

„un element chimic și compușii acestuia în stare naturală sau obținuți prin orice proces de producție, inclusiv orice aditiv necesar pentru păstrarea stabilității și orice impuritate care derivă din procesul utilizat, cu excepția oricărui solvent care poate fi separat fără a influența stabilitatea substanței sau fără a-i schimba compoziția”.

6. Articolul 3 punctul 5 din Regulamentul REACH definește noțiunea „polimer” după cum urmează:

„o substanță constituită din molecule caracterizate printr-o succesiune de unul sau mai multe tipuri de unități monomere. Asemenea molecule trebuie să aibă greutățile moleculare distribuite într-un astfel de domeniu încât diferențele de greutate moleculară să fie atribuite, în primul rând, diferențelor de număr al unităților monomere. Un polimer conține:

(a) o simplă majoritate ponderală de molecule care conțin cel puțin trei unități monomere legate covalent de cel puțin o altă unitate monomeră sau de un alt reactant;

(b) o cantitate inferioară unei simple majorități ponderale de molecule cu aceeași greutate moleculară.

În înțelesul prezentei definiții, prin «unitate monomeră» se înțelege forma reacționată a unei substanțe monomere într-un polimer”.

7. Noțiunea „monomer” este definită la articolul 3 punctul 6 după cum urmează:

„o substanță care este capabilă să formeze legături covalente cu o secvență de molecule suplimentare, asemănătoare sau nu, în condițiile reacției relevante de formare a polimerului utilizată pentru procesul în cauză”.

8. Potrivit articolului 2 alineatul (9) din Regulamentul REACH, dispozițiile titlurilor II și VI din regulament, și anume în special obligația de înregistrare prevăzută la articolul 5, nu se aplică polimerilor.

9. Acest regim este explicat în considerentul (41) al regulamentului:

„[…] Polimerii ar trebui exceptați de la înregistrare și evaluare până când devine posibilă selectarea eficace și economică, pe baza unor criterii tehnice și științifice valabile, a polimerilor care trebuie înregistrați datorită riscurilor pe care le prezintă pentru sănătatea umană sau mediu.”

10. Cu privire la condițiile pentru o eventuală obligație de înregistrare pentru anumiți polimeri, articolul 138 alineatul (2) prevede, așadar, următoarele:

„Comisia poate prezenta propuneri legislative de îndată ce se poate determina o modalitate eficace și economică de selectare a polimerilor în vederea înregistrării, pe baza unor criterii tehnice și științifice valabile, precum și după publicarea unui raport privind:

(a) riscurile prezentate de polimeri în raport cu alte substanțe;

(b) necesitatea, după caz, de a înregistra anumite tipuri de polimeri, luând în considerare competitivitatea și inovația, pe de o parte, și protecția sănătății umane și a mediului, pe de altă parte.”

11. În schimb, articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH prevede condițiile de

înregistrare a substanțelor monomere conținute în polimeri:

„Orice producător sau importator al unui polimer prezintă o cerere de înregistrare Agenției pentru substanța (substanțele) monomeră (monomere) sau orice altă (alte) substanță (substanțe) care nu au fost încă înregistrate de un operator din amontele lanțului de aprovizionare, în cazul în care sunt îndeplinite ambele condiții de mai jos:

(a) polimerul conține cel puțin 2 % din greutate substanță (substanțe) monomeră (monomere) sau altă (alte) substanță (substanțe) sub formă de unități monomere și de substanță (substanțe) legate chimic;

(b) cantitatea totală de asemenea substanță (substanțe) monomeră (monomere) sau de altă (alte) substanță (substanțe) atinge cel puțin o tonă/an."

III — Acțiunea principală și întrebările preliminare

12. Procedura în fața instanței naționale a fost inițiată de întreprinderi producătoare, printre altele, de polimeri sau importatoare pe piața europeană. Pârâtul din acțiunea principală este Department for Environment, Food and Rural Affairs, autoritatea competentă a guvernului Regatului Unit pentru aplicarea Regulamentului REACH.

13. Acțiunea are ca obiect înlăturarea îndoielilor referitoare la interpretarea articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH și, eventual, clarificarea faptului dacă această dispoziție trebuie să fie declarată ca lipsită de validitate.

14. Prin urmare, High Court a adresat Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În lumina faptului că cerințele referitoare la înregistrare, care figurează în titlul II din Regulamentul [REACH], nu se aplică polimerilor, în temeiul articolului 2 alineatul (9) din același regulament, referința la substanțele monomere de la articolul 6 alineatul (3) desemnează:

a) monomeri sub formă reacționată, cu alte cuvinte, monomeri care au reacționat între ei astfel încât sunt nedisociabili de polimerul din care fac parte;

b) monomeri sub formă nereacționată, cu alte cuvinte, monomeri reziduali din procesul de polimerizare și care își mențin propria identitate și propriile proprietăți chimice, distincte de polimer după finalizarea procesului sau

c) atât monomerii sub formă reacționată, cât și monomerii sub formă nereacționată?

2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este fie a), fie c), aplicarea articolului 6 alineatul (3) din regulament în privința producătorilor sau a importatorilor de polimeri este nelegală ca urmare a faptului că cerințele respective sunt irațională, discriminatorii sau disproporționate?"

15. C.H. Erbslöh KG și Lake Chemicals and Minerals Ltd. (denumite împreună în continuare „Erbslöh"), precum și S.P.C.M. SA și Hercules Incorporated (denumite împreună în continuare „S.P.C.M."), reclamante în acțiunea principală, și, în plus, Republica Polonia, Parlamentul European, Consiliul și Comisia au participat la procedura scrisă. Cu excepția Poloniei, toți aceștia au participat la ședința din 27 ianuarie 2009.

IV — Apreciere juridică

A — *Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare în contextul general al Regulamentului REACH*

16. Regulamentul REACH guvernează înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice. Prima etapă este constituită de înregistrare.

17. În principiu, toți importatorii sau producătorii au obligația de a înregistra substanțele chimice pe care le importă sau le produc și de a furniza astfel anumite informații. Volumul informațiilor necesare depinde de cantitățile de substanțe pe care aceștia le importă sau le produc. În cazul în care aceștia nu dispun de informațiile respective, trebuie să le obțină înainte de înregistrare, dacă este cazul, prin realizarea unor studii.

18. Aceste informații permit, în primul rând, producătorilor, importatorilor și utilizatorilor din aval, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3) din Regulamentul REACH, să se asigure că produc, introduc pe piață sau utilizează substanțe care nu au efecte adverse asupra sănătății umane sau asupra mediului.

19. În plus, substanțele chimice pot face obiectul unei evaluări pe baza înregistrării și a altor informații. Această evaluare poate conduce Comisia la restricționarea anumitor substanțe, cu alte cuvinte, la interzicerea anumitor utilizări. În anumite împrejurări, Comisia poate interzice de asemenea orice utilizare a unei substanțe. Prin urmare, utilizările necesită o autorizare.

20. Prezenta cauză privește înregistrarea monomerilor. Monomerii sunt într-un fel elementele fundamentale pe baza cărora se formează molecule chimice mai complexe, denumite polimeri. Astfel, polietilena, care este folosită la fabricarea a numeroase folii din plastic, este un polimer. După cum sugerează însuși numele, substanța de bază este în mod normal constituită din monomeri de etilenă în stare gazoasă (C_2H_4). Moleculele de etilenă, relativ mici, se unesc în cadrul polimerizării pentru a forma lanțuri lungi de molecule de polietilenă.

21. Potrivit informațiilor furnizate de Comisie, există câteva sute de monomeri, care pot fi combinați și pot forma între 70 000 și 400 000 de polimeri diferiți.

22. În conformitate cu articolul 6 alineatele (1) și (2) din Regulamentul REACH, monomerii sub formă nereacționată trebuie să fie înregistrați, întrucât sunt substanțe independente. În schimb, în conformitate cu articolul 2 alineatul (9), polimerii sunt exceptați de la obligația de înregistrare.

23. Aspectul în litigiu urmărește să se stabilească dacă monomerii sub formă reacționată cuprinși în polimeri trebuie să fie înregistrați pe baza unei dispoziții specifice, articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH, deși aceștia nu reprezintă substanțe independente. Acest aspect se referă în special la importul polimerilor, întrucât monomerii utilizați în afara Comunității pentru producerea polimerilor nu au fost încă înregistrați.

B — *Cu privire la prima întrebare – interpretarea articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH*

24. Potrivit articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH, producătorul sau importatorul unui polimer prezintă o cerere de înregistrare pentru substanțele monomere care nu au fost încă înregistrate de un operator din amontele lanțului de aprovizionare, în cazul în care polimerul conține cel puțin 2 % din greutate substanță (substanțe) monomeră (monomere) sub formă de unități monomere și în cazul în care cantitatea totală de substanță monomeră atinge cel puțin o tonă/an.

25. Prin intermediul primei întrebări se urmărește clarificarea noțiunii „substanță monomeră” în sensul acestei dispoziții. Răspunsul poate fi dedus, în esență, din modul de redactare a dispozițiilor relevante. Cu titlu complementar, vom examina totodată câteva argumente pe care S.P.C.M. și Erbslöh le deduc din sistemul și din obiectivele Regulamentului REACH.

1. Cu privire la modul de redactare a dispozițiilor relevante

26. Modul de redactare a articolului 6 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul REACH sugerează că această dispoziție vizează monomerii reacționați în polimeri. Astfel, monomerii sunt în principiu supuși obligației de înregistrare în cazul în care un polimer este *constituit* din aceste elemente.

27. Potrivit articolului 3 punctul 5 din Regulamentul REACH, un polimer este constituit, în esență, dintr-o succesiune de monomeri legați între ei, unitățile monomere. Astfel, în ultima teză a articolului 3 punctul 5, o unitate monomeră este definită drept forma reacționată a unei substanțe monomere într-un polimer.

28. Adăugarea de la articolul 6 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul REACH, „sub formă de unități monomere și de substanță (substanțe) legate chimic”, reia această definiție. Această adăugare arată că legiuitorul comunitar se referă, în cadrul acestei dispoziții, la forma reacționată a monomerului.

29. Menționarea explicită a unităților monomere la articolul 6 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul REACH exclude în schimb includerea monomerilor sub formă nereacționată, în sensul literei b) a primei întrebări preliminare. În măsura în care sunt prezenți în polimer ca monomeri reziduali din procesul de polimerizare, aceștia trebuie, într-adevăr, să fie considerați elemente constitutive ale polimerului în sensul definiției generale a substanțelor de la articolul 3 alineatul (1), însă articolul 6 alineatul (3) se referă doar la monomerii sub formă reacționată, constituiți din unități monomere.

30. Totuși, după o examinare mai amănunțită, Erbslöh și S.P.C.M. consideră totuși că ar fi contradictoriu ca articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH să se aplice monomerilor sub formă reacționată. Potrivit definiției de la articolul 3 alineatul (6), monomerii nu au format încă polimeri, ci doar au capacitatea de a forma astfel de componente.

31. Trebuie să se admită că, dacă s-ar lua în considerare doar definiția generală a substanțelor de la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul REACH, numai monomerii sub formă nereacționată pot fi substanțe.

32. Astfel, articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul REACH definește o substanță drept un element chimic și compușii acestuia. Substanțele chimice sunt caracterizate în special prin proprietăți specifice, de exemplu, punctul de topire al acestora. Potrivit acestei definiții, monomerii și polimerii sunt substanțe, întrucât sunt compuși din elementele chimice constitutive ale acestora.

33. Dimpotrivă, structurile care intră în compunerea polimerilor, și anume monomerii sub formă reacționată, nu sunt componente autonome. După cum subliniază Erbslöh și S.P.C.M., aceștia nu au proprietăți chimice proprii, ci proprietățile polimerilor ai căror constituenți sunt. Prin urmare, aceste structuri nu sunt substanțe în sensul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul REACH.

34. Totuși, Erbslöh și S.P.C.M. nu țin cont de faptul că Regulamentul REACH prevede pentru substanțele monomere un regim special, distinct de definiția generală a substanțelor. Noțiunea de unități monomere este definită la articolul 3 punctul 5 drept forma reacționată a unei substanțe monomere într-un polimer. Din aceasta se deduce că Regulamentul REACH cunoaște două forme de substanțe monomere, și anume, o formă reacționată – unitatea monomeră, ca parte constitutivă a unui polimer –, și o formă nereacționată – monomerul definit la articolul 3 punctul 6.

35. S.P.C.M. obiectează în sensul că la articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH se face referire la substanțe monomere, iar nu la unități monomere. Totodată, litera (a) a acestei dispoziții prevede că substanțele monomere sunt înțelese sub formă de unități monomerice. În plus, această dispoziție include de asemenea pentru înregistrare alte substanțe decât elementele constitutive ale polimerilor, nu sub forma corespunzătoare definiției acestora, și anume, nereacționată, ci – în mod expres – sub formă reacționată.

36. Această concluzie nu este combătută de faptul că anumite versiuni lingvistice – în special versiunile în limbile engleză și franceză – nu utilizează la articolul 6 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul REACH pentru unitățile monomerice exact aceleași definiții ca la articolul 3 punctul 5. În versiunea în limba engleză, se folosește într-o parte „*monomer* unit” și, pe de altă parte, „*monomeric* units” și, în versiunea în limba franceză, noțiunile „unité *monomère*” și „unités *monomériques*”.

37. Totuși, este posibil ca aceste diferențe minime să rezulte dintr-o traducere imprecisă în cursul deliberărilor Consiliului. Definiția polimerilor de la articolul 3 punctul 5 – care determină de asemenea noțiunea de unitate monomeră – a fost preluată fără modificări din propunerea Comisiei. Dimpotrivă, adăugarea la articolul 6 alineatul (3) litera (a) a expresiei „sub formă de unități monomere și de substanță (substanțe) legate chimic” a fost realizată de Consiliu numai la propunerea

delegației suedeze a Consiliului [3]. Atât în limba suedeză, cât și în limba germană, cele două dispoziții folosesc o noțiune uniformă pentru unitatea monomeră [4]. În special, versiunea originală în limba suedeză este un indiciu al faptului că diferențele în limbile engleză și franceză nu urmăresc să introducă o distincție.

38. Prin urmare, din redactarea dispozițiilor relevante, în lumina genezei acestora rezultă că noțiunea „substanțe monomere" care figurează la articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH nu se referă decât la monomeri sub formă reacționată, cu alte cuvinte, la monomeri care au interacționat între ei, fiind legați de polimer ca parte integrantă a acestuia.

2. Structura regulamentului

39. Acestei concluzii intermediare i se opun totuși diferite obiecții referitoare la contextul sistematic al Regulamentului REACH. Obiecția se referă în special la faptul că la articolul 2 alineatul (9) polimerii sunt exceptați de la înregistrare.

40. În această privință, Erbslöh invocă norma generală de interpretare a dreptului comunitar, potrivit căreia excepțiile de la regimul general sunt de strictă interpretare. Obligația de înregistrare a substanțelor monomere ar constitui o excepție de la exceptarea de la înregistrare aplicabilă polimerilor și ar trebui, prin urmare, să fie interpretată în mod strict.

41. Cu privire la acest aspect, Erbslöh nu ține totuși cont de faptul că înregistrarea este principiul Regulamentului REACH. Prin urmare, exceptarea polimerilor este o excepție de strictă interpretare. Dacă s-ar admite că obligația de înregistrare a monomerilor conținuți de polimeri este o excepție de la excepție, ar trebui ca aceasta să fie interpretată în sens larg, ca o reîntoarcere la normă [5].

42. În definitiv, obligația de înregistrare a substanțelor monomere sub formă de unități monomere nu constituie o excepție de la exceptarea polimerilor, ci, dimpotrivă, este o parte independentă a sistemului de obligații prevăzut de Regulamentul REACH. Pentru acest motiv, nu poate fi considerată o excepție de strictă interpretare.

3 — A se vedea Documentul Consiliului nr. 13788/04 din 5 noiembrie 2004, p. 5, nota de subsol 25.

4 — În limba suedeză: „monomerenhet".

5 — A se vedea Hotărârea din 12 februarie 1998, Blasi (C-346/95, Rec., p. I-481, punctul 19), precum și Concluziile noastre prezentate la 14 octombrie 2004 în cauza Fonden Marselisborg Lystbådehavn (Hotărârea din 3 martie 2005, C-428/02, Rec., p. I-1527, punctul 16) și, pentru o opinie contrară, Concluziile avocatului general Alber prezentate la 29 iunie 2000 în cauza Fazenda Pública (Hotărârea din 14 decembrie 2000, C-446/98, Rec., p. I-11435, punctul 71).

43. În plus, Erbslöh și S.P.C.M. consideră că o obligație de înregistrare a substanțelor monomere sub formă reacționată în polimeri ar lăsa fără obiect exceptarea de la obligația de înregistrare prevăzută pentru polimeri.

44. Într-adevăr, s-ar putea presupune că înregistrarea substanțelor monomere sub formă de unități monomere, cu alte cuvinte, de elemente constitutive sub formă reacționată a unui polimer, conduce la obligația de a furniza informații despre polimer. Astfel, trebuie să se amintească faptul că substanțele monomere sub formă de unități monomere au doar proprietățile polimerului în cadrul căruia au reacționat.

45. Interpretat astfel, articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH ar fi efectiv – după cum susțin Erbslöh și S.P.C.M. – în contradicție cu articolul 2 alineatul (9). În practică, toți polimerii introduși pe piață în Europa ar trebui, în mod indirect, să facă obiectul unei înregistrări, prin intermediul substanțelor monomere.

46. Cu toate acestea, articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH arată în mod clar că nu proprietățile polimerilor sunt cele care trebuie înregistrate, ci – după cum consideră Comisia – proprietățile monomerilor. Astfel, potrivit acestei dispoziții, este suficient ca un operator din amontele lanțului de aprovizionare să înregistreze monomerul. Acest operator nu trebuie neapărat să știe care sunt polimerii produși pe baza monomerilor săi. Este posibil chiar ca acest monomer să fie utilizat la producerea unei mari varietăți de polimeri diferiți.

47. Nu este mai puțin adevărat că din argumentele Comisiei rezultă cel puțin modul de evaluare a înregistrării proprietăților polimerilor: în cazul în care sunt produse sau importate substanțe monomere în cantități anuale de cel puțin 10 tone/an, articolul 14 alineatul (1) și anexa I la Regulamentul REACH prevăd că înregistrarea trebuie să fie însoțită de o evaluare a securității chimice. Potrivit Comisiei, aceasta trebuie să includă ciclul de viață al polimerului obținut.

48. Această poziție ar determina golirea de substanță a exceptării polimerilor. În orice caz, nu este convingătoare, întrucât ciclul de viață al monomerului se termină la data reacției sale în cadrul polimerului. Potrivit anexei I punctul 0.3 la Regulamentul REACH, ciclul de viață al unei substanțe include producerea și utilizările identificate. Un polimer nu este totuși o utilizare, ci o substanță independentă în sensul definiției substanțelor de la articolul 3 punctul 1 din Regulamentul REACH. Prin urmare, acesta are un ciclu de viață propriu.

49. Astfel, informațiile referitoare la utilizarea monomerului se extind la împrejurarea că acesta este utilizat pentru producerea anumitor polimeri, fără a se extinde în schimb la proprietățile acestor polimeri. În cazul în care un polimer a fost deja înregistrat de un operator din amontele lanțului de aprovizionare, fără ca acesta să aibă cunoștință despre utilizarea în scopul producerii respectivului polimer, această utilizare trebuie să facă obiectul unei notificări de către producător, în conformitate cu articolele 37 și 38 din Regulamentul REACH.

50. În aceste condiții, obligația de înregistrare a substanțelor monomere conținute în polimeri nu lasă fără conținut exceptarea polimerilor. Obligația de înregistrare a substanțelor monomere nu corespunde unei obligații indirecte de înregistrare a polimerilor.

51. Doar pentru acest motiv, argumentarea Erbslöh și a S.P.C.M., care susțin că polimerii prezintă riscuri minore, nu se opune interpretării citate anterior a articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH. Riscurile atașate polimerilor nu au importanță directă pentru înregistrarea substanțelor monomere. În plus, Comisia subliniază în mod întemeiat că obligația de înregistrare nu presupune niciun risc specific, ci servește doar la identificarea riscurilor.

52. Prin urmare, obligația de înregistrare a substanțelor monomere conținute în polimeri nu este contrară celorlalte dispoziții ale Regulamentului REACH.

3. Cu privire la obiectivele Regulamentului REACH

53. În sfârșit, reclamantele din acțiunea principală invocă obiectivele Regulamentului REACH ca argument împotriva obligației de înregistrare a monomerilor conținuți în polimeri.

54. Cu privire la acest punct, argumentația reclamantelor se bazează pe două aspecte. Pe de o parte, acestea subliniază încă o dată exceptarea polimerilor, care ar fi compromisă de obligația de înregistrare a monomerilor. Totuși, am arătat deja că această situație nu se regăsește în cauză.

55. Pe de altă parte, se ridică problema dacă obligația de înregistrare a monomerilor servește obiectivelor generale ale Regulamentului REACH. Potrivit articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul REACH, aceasta urmărește să asigure un nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului, inclusiv promovarea unor metode alternative pentru evaluarea pericolelor pe care le prezintă substanțele, precum și libera circu-

laţie a substanţelor pe piaţa internă, asigurând totodată sporirea competitivităţii şi a inovaţiei.

56. Nu există nicio contradicţie vădită faţă de aceste obiective. Nu există nici indicii potrivit cărora aceste obiective ar impune o altă interpretare a articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH.

57. În schimb, problema dacă obligaţia de înregistrare a monomerilor se poate concilia cu aceste obiective prezintă interes pentru a doua întrebare, în special în măsura în care aceasta are ca obiect compatibilitatea articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH cu principiul proporţionalităţii. Prin urmare, este necesar să se aprecieze această compatibilitate în cadrul examinării celei de a doua întrebări.

4. Concluzie intermediară

58. Prin urmare, este necesar să se răspundă la prima întrebare că noţiunea „substanţe monomere", care figurează la articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH, nu se referă decât la monomerii sub formă reacţionată, cu alte cuvinte, la monomerii care au interacţionat între ei, fiind legaţi de polimer ca parte integrantă a acestuia.

C — *Cu privire la a doua întrebare – validitatea articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH*

59. Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanţa de trimitere solicită să se stabilească dacă aplicarea articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH în cazul producătorilor sau al importatorilor de polimeri este nelegală, întrucât condiţiile sunt iraţionale, discriminatorii sau disproporţionate. Prin urmare, este necesar să se examineze validitatea acestei dispoziţii.

1. Observaţie introductivă cu privire la obligaţia de motivare

60. Erbslöh şi S.P.C.M. critică motivarea insuficientă a articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH.

61. Deşi este adevărat că cererea de pronunţare a unei hotărâri preliminare nu ridică problema motivării, Curtea a statuat în mod repetat, cu ocazia acţiunilor directe formulate împotriva deciziilor individuale, că o motivare insuficientă de natură a încălca articolul 253 CE ţine de încălcarea normelor fundamentale de procedură în sensul articolului 230 CE [6] şi reprezintă, de altfel, un motiv care poate, şi

6 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea din 7 iulie 1981, Rewe (158/80, Rec., p. 1805, punctele 25-27), Hotărârea din 26 martie 1987, Comisia/Consiliul (45/86, Rec., p. 1493, punctul 9), şi Hotărârea din 15 aprilie 2008, Nuova Agricast (C-390/06, Rep., p. I-2577, punctele 79-86).

chiar trebuie, să fie invocat din oficiu de instanța comunitară [7]. Lipsa sau insuficiența vădită a motivării nu ar putea fi (în principiu) regularizată prin faptul că persoana în cauză află motivele actului în cursul procedurii în fața instanței comunitare [8]. Obligația de motivare a unei decizii adverse trebuie astfel să permită instanței comunitare să își exercite controlul cu privire la legalitatea acesteia și să îi furnizeze persoanei interesate indicațiile necesare pentru a afla dacă decizia este întemeiată și dacă este necesar să se introducă o acțiune împotriva sa [9]. Prin urmare, aceasta este o condiție *sine qua non* a controlului jurisdicțional al unei măsuri.

62. Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea impusă de articolul 253 CE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză; aceasta trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției comunitare care a adoptat actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar Curții, să își exercite controlul. Din această jurisprudență rezultă însă că nu se poate impune ca motivarea unui act să specifice toate elementele de fapt și de drept relevante. Astfel, problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 253 CE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice ce reglementează materia respectivă. Curtea a statuat în special că, în cazul în care actul contestat permite să se recunoască esența obiectivului urmărit de instituție, ar fi excesiv să se solicite o motivare specifică pentru diferitele alegeri tehnice operate [10].

63. Deși este adevărat că nu este prevăzută nicio motivație specifică pentru obligația de înregistrare a monomerilor conținuți în polimeri, această dispoziție constituie o decizie cu caracter tehnic, care nu necesită nicio motivare specifică. După cum vom arăta mai jos, în special cu ocazia controlului proporționalității, această dispoziție poate fi pusă în legătură cu motivarea generală a Regulamentului REACH. Faptul că o dispoziție tehnică specifică este atribuită unei motivări generale nu trebuie în mod necesar să apară în mod expres în cadrul motivelor unei reglementări generale. Această legătură poate fi creată de asemenea, dacă este cazul, prin explicații furnizate ulterior.

64. Prin urmare, nu se poate constata o încălcare a obligației de motivare.

7 — Hotărârea din 20 februarie 1997, Comisia/Daffix (C-166/95 P, Rec., p. I-983, punctul 24), și Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, Rep., p. I-4951, punctul 174).

8 — Hotărârea din 26 noiembrie 1981, Michel/Parlamentul European (195/80, Rec., p. 2861, punctul 22), Hotărârea din 26 septembrie 2002, Spania/Comisia (C-351/98, Rec., p. I-8031, punctul 84), Hotărârea din 22 ianuarie 2004, Mattila/Consiliul și Comisia (C-353/01 P, Rec., p. I-1073, punctul 32), Hotărârea din 29 aprilie 2004, IPK-München și Comisia (C-199/01 P și C-200/01 P, Rec., p. I-4627, punctul 66), Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 463), precum și Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul (T-228/02, Rec., p. II-4665, punctul 139), și Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul (T-256/07, Rep. p. I-3019, punctul 182).

9 — Hotărârea Comisia/Daffix (citată la nota de subsol 7, punctul 23).

10 — Hotărârea din 12 martie 2002, Omega Air și alții (C-27/00 și C-122/00, Rec., p. I-2569, punctul 46 și următoarele).

2. Motivul întemeiat pe lipsa logicii

65. Instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH este lipsit de validitate, întrucât este irațional. Cu siguranță, nu se obișnuiește să se verifice dacă dreptul comunitar este sau nu este logic, însă argumentarea participanților la procedură arată că principiul în discuție este, înainte de toate, cel al securității juridice, definit prin calitatea sa de principiu al certitudinii.

66. Astfel, Erbslöh și S.P.C.M. susțin că această contradicție față de exceptarea polimerilor determină o lipsă a logicii. Este efectiv posibil ca o contradicție reală între dispoziții de același rang să afecteze validitatea acestora, dacă nu poate fi soluționată pe calea interpretării sau prin intermediul principiilor normelor conflictuale – de exemplu, *lex posterior* sau *lex specialis*. Într-un astfel de caz nu s-ar putea constata ce normă trebuie să fie aplicată. O asemenea contradicție ar încălca principiul securității juridice. Acest principiu de bază al dreptului comunitar impune ca o reglementare să fie clară și precisă, pentru ca persoanele interesate să își poată cunoaște fără ambiguitate drepturile și obligațiile și să ia decizii în consecință [11]. Totuși, s-a arătat deja că obligația de înregistrare a polimerilor sub formă reacționată și exceptarea polimerilor nu sunt contradictorii [12].

67. Prin urmare, articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH nu este ilogic în sensul unei reglementări contradictorii.

3. Cu privire la principiul proporționalității

68. Principiul proporționalității face parte dintre principiile generale ale dreptului comunitar pe care legiuitorul comunitar are obligația să le respecte [13]. Prin urmare, actele instituțiilor comunitare nu pot depăși limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru a atinge obiectivele urmărite în mod legitim de reglementarea în cauză, având în vedere că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate [14].

11 — Hotărârea din 9 iulie 1981, Gondrand Frères și Garancini (169/80, Rec., p. 1931, punctul 17), Hotărârea din 13 februarie 1996, Van Es Douane Agenten (C-143/93, Rec., p. I-431, punctul 27), Hotărârea din 14 aprilie 2005, Belgia/Comisia (C-110/03, Rec., p. I-2801, punctul 30), și Hotărârea din 10 ianuarie 2006, IATA și ELFAA (C-344/04, Rec., p. I-403, punctul 68). A se vedea de asemenea Concluziile noastre prezentate la 3 mai 2007 în cauza Comisia/Parlamentul European și Consiliul (Hotărârea din 18 octombrie 2007, C-299/05, Rep., p. I-8695, punctul 55).

12 — A se vedea mai sus punctul 43 și următoarele.

13 — Hotărârea din 17 decembrie 1970, Köster (25/70, Rec., p. 1161, punctul 21 și următoarele), Hotărârea din 18 noiembrie 1987, Maizena (137/85, Rec., p. 4587, punctul 15), Hotărârea din 13 noiembrie 1990, Fedesa și alții (C-331/88, Rec., p. I-4023, punctul 13), Hotărârea IATA și ELFAA (citată la nota de subsol 11, punctul 79), Hotărârea din 7 septembrie 2006, Spania/Consiliul (C-310/04, Rec., p. I-7285, punctul 97), și Hotărârea din 17 ianuarie 2008, Viamex Agrar Handel și ZVK (C-37/06 și C-58/06, Rep., p. I-69, punctul 33).

14 — A se vedea în acest sens Hotărârile citate la nota de subsol 13 Köster, punctele 28 și 32, Fedesa și alții, punctul 13, și Viamex Agrar Handel și ZVK, punctul 35, precum și Hotărârea din 11 iulie 1989, Schräder și ZVK (265/87, Rec., p. 2237, punctul 21), și Hotărârea din 12 iulie 2001, Jippes și alții (C-189/01, Rec., p. I-5689, punctul 81).

a) Cu privire la sarcina probei și la criteriul de apreciere

69. În opinia Erbslöh, legiuitorul comunitar trebuie să demonstreze caracterul proporțional al măsurilor în materia protecției sănătății și a mediului care restricționează concurența. Această opinie se întemeiază pe jurisprudența referitoare la articolele 28 CE și 30 CE care, cu toate acestea – în ceea ce privește sarcina probei – nu se poate transpune în cazul principiului proporționalității.

70. Un stat membru care invocă o excepție de la regula generală stabilită la articolul 28 CE – libera circulație a mărfurilor – trebuie să demonstreze că sunt îndeplinite condițiile care permit o derogare [15]. În caz contrar, există o prezumție de legalitate a dreptului comunitar [16]. Această prezumție implică faptul că sarcina probei ilegalității incumbă persoanei care contestă validitatea unui act juridic comunitar [17].

71. În plus, ca în numeroase alte domenii legislative, respectarea principiului proporționalității nu este supusă – nici în cazul Regulamentului REACH – unui control jurisdicțional riguros. Dimpotrivă, se recunoaște legiuitorului comunitar o putere largă de apreciere („putere discreționară”) în cazul unor decizii complexe, cu caracter tehnic și/sau politic [18]. În cazul Regulamentului REACH, a trebuit să se ajungă la un compromis dificil între obiectivele politicii de mediu și de sănătate, pe de o parte, și interesul economic, pe de altă parte.

72. În cadrul controlului exercitării unei astfel de competențe, instanța nu poate substitui aprecierea legiuitorului comunitar cu propria apreciere, ci trebuie să se limiteze la a verifica dacă aceasta nu este afectată de o eroare vădită sau de un abuz de putere ori dacă legiuitorul nu a depășit în mod vădit limitele puterii sale de apreciere [19].

73. Nu este întotdeauna clar care sunt efectele acestei limitări asupra examinării proporționalității. Câteva hotărâri constată că legalitatea unei măsuri adoptate de legiuitor nu poate fi afectată decât dacă

15 — Hotărârea din 8 noiembrie 1979, Denkavit Futtermittel (251/78, Rec., p. 3369, punctul 24), și Hotărârea din 12 iulie 1990, Comisia/Italia (C-128/89, Rec., p. I-3239, punctul 23).

16 — Hotărârea din 13 februarie 1979, Granaria (101/78, Rec., p. 623, punctul 4), Hotărârea din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții (C-137/92 P, Rec., p. I-2555, punctul 48), Hotărârea din 5 octombrie 2004, Comisia/Grecia (C-475/01, Rec., p. I-8923, punctul 18), și Hotărârea din 12 februarie 2008, CELF și ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, Rep., p. I-469, punctul 59).

17 — Hotărârea Tribunalului din 26 aprilie 2005, Sison/Consiliul (T-110/03, T-150/03 și T-405/03, Rec., p. II-1429, punctul 98); a se vedea de asemenea Kokott, J., „Die Durchsetzung der Normenhierarchie im Gemeinschaftsrecht” în: Müller, G. și alții, *Festschrift für Günter Hirsch zum 65. Geburtstag*, C. H. Beck, 2008, p. 122 și următoarele.

18 — Hotărârea din 12 decembrie 2006, Germania/Parlamentul European și Consiliul (C-380/03, Rec., p. I-11573, punctul 145). În ceea ce privește politica de mediu, a se vedea de asemenea Hotărârea din 14 iulie 1998, Safety Hi-Tech (C-284/95, Rec., p. I-4301, punctul 37), și Hotărârea din 15 decembrie 2005, Grecia/Comisia (C-86/03, Rec., p. I-10979, punctul 88). A se vedea de asemenea Kokott, J., citată la nota de subsol 17, p. 124 și următoarele.

19 — Hotărârea din 17 iulie 1997, SAM Schiffahrt și Stapf (C-248/95 și C-249/95, Rec., p. I-4475, punctul 24), și Hotărârea Omega Air și alții (citată la nota de subsol 10, punctul 64).

aceasta este vădit inadecvată pentru a atinge obiectivul urmărit de instituţia competentă [20]. În anumite cauze, jurisprudenţa precizează că nu se ridică problema de a stabili dacă măsura adoptată de legiuitor era singura sau cea mai bună posibilă, ci dacă aceasta era în mod vădit inadecvată [21].

74. Totuşi, aceste constatări pot produce confuzii. În cazul în care există în mod vădit măsuri mai puţin constrângătoare sau în cazul în care măsurile adoptate sunt în mod vădit disproporţionate faţă de obiectivele urmărite, persoanelor interesate trebuie să li se acorde o protecţie juridică. În caz contrar, principiul proporţionalităţii, care face parte din dreptul primar, ar fi privat de orice efect util.

75. Pentru acest motiv, Curtea examinează în numeroase hotărâri în special dacă există măsuri în mod vădit mai puţin constrângătoare [22] sau chiar dacă aceste constrângeri sunt proporţionale cu obiectivele urmărite [23].

76. Până în prezent, Curtea nu a definit în mod expres condiţiile în care o măsură este în mod vădit incompatibilă cu principiul proporţionalităţii. În definitiv, criteriul determinant ar trebui să fie consideraţia potrivit căreia instanţele comunitare nu pot, în principiu, substitui aprecierea legiuitorului cu propria apreciere a unor aspecte dificile.

77. O astfel de apreciere a legiuitorului comunitar poate fi contestată în mod normal numai în lipsa oricărui fundament rezonabil [24]. În acest context, instanţa comunitară trebuie să controleze de asemenea dacă aceste elemente constituie toate datele pertinente care trebuie luate în considerare pentru a aprecia o situaţie complexă şi dacă sunt de natură să susţină concluziile care sunt desprinse din acestea [25].

20 — În ceea ce priveşte politica agricolă, a se vedea Hotărârile Schräder (citată la nota de subsol 14, punctul 22), Fedesa şi alţii (citată la nota de subsol 13, punctul 14), Jippes şi alţii (citată la nota de subsol 14, punctul 82) şi Viamex Agrar Handel şi ZVK (citată la nota de subsol 13, punctul 36), precum şi, în ceea ce priveşte armonizarea pieţei interne, Hotărârile din 14 decembrie 2004, Arnold André (C-434/02, Rec., p. I-11825, punctul 46), şi Swedish Match (C-210/03, Rec., p. I-11893, punctul 48), precum şi Hotărârea din 12 iulie 2005, Alliance for Natural Health şi alţii (C-154/04 şi C-155/04, Rec., p. I-6451, punctul 52).

21 — Hotărârile Jippes şi alţii (citată la nota de subsol 14, punctul 83) şi Viamex Agrar Handel şi ZVK (citată la nota de subsol 13, punctul 36).

22 — Hotărârea din 5 octombrie 1994, Germania/Consiliul (C-280/93, Rec., p. I-4973, punctul 94 şi următoarele), Hotărârea din 12 noiembrie 1996, Regatul Unit/Consiliul (C-84/94, Rec., p. I-5755, punctul 58 şi următoarele), Hotărârea din 13 mai 1997, Germania/Parlamentul European şi Consiliul (C-233/94, Rec., p. I-2405, punctul 54 şi următoarele), Hotărârea din 8 februarie 2000, Emesa Sugar (C-17/98, Rec., p. I-675, punctul 53 şi următoarele), Hotărârea din 10 decembrie 2002, British American Tobacco (Investments) şi Imperial Tobacco (C-491/01, Rec., p. I-11453, punctele 123, 126, 128 şi următoarele, 132, 139 şi 140), Hotărârea din 6 decembrie 2005, ABNA şi alţii (C-453/03, C-11/04, C-12/04 şi C-194/04, Rec., p. I-10423, punctele 69 şi 83), şi Hotărârea IATA şi ELFAA (citată la nota de subsol 11, punctul 87). A se vedea de asemenea Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique şi Lorraine şi alţii (C-127/07, Rep., p. I-9895, punctul 59), cu privire la analiza principiului proporţionalităţii în cazul justificării unui tratament diferit.

23 — Hotărârea IATA şi ELFAA (citată la nota de subsol 11, punctele 88 şi 89).

24 — A se vedea Hotărârea Omega Air şi alţii (citată la nota de subsol 10, punctul 72) şi Concluziile noastre prezentate la 1 februarie 2007 în cauza Spania/Lenzing (Hotărârea din 22 noiembrie 2007, C-525/04 P, Rep., p. I-9947, punctul 71).

25 — În ceea ce priveşte deciziile Comisiei în materie de concurenţă şi de mediu, a se vedea Hotărârea din 15 februarie 2005, Comisia/Tetra Laval (C-12/03 P, Rec., p. I-987, punctul 39), Hotărârea din 18 iulie 2007, Industrias Químicas del Vallé/Comisia (C-326/05 P, Rep., p. I-6557, punctul 77), Hotărârea din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing (C-525/04 P, Rep., p. I-9947, punctul 57), Hotărârea Bertelsmann (citată la nota de subsol 7, punctul 145), şi Hotărârea din 6 noiembrie 2008, Ţările de Jos/Comisia (C-405/07 P, Rep., p. I-8301, punctul 55).

78. În lumina acestor considerații, este necesar să se examineze dacă obligația de înregistrare a monomerilor este un mijloc proporțional pentru atingerea unui obiectiv licit.

b) Cu privire la obiectivele măsurii și la caracterul adecvat al acestora

79. Potrivit argumentelor instituțiilor, măsura urmărește două obiective. Pe de o parte, protecția mediului și a sănătății, întrucât înregistrarea monomerilor permite confruntarea cu anumite riscuri asociate polimerilor. Pe de altă parte, obligația de înregistrare a monomerilor urmărește stabilirea unor condiții egale de concurență pe piața europeană a polimerilor.

Cu privire la riscurile pentru mediu și pentru sănătate

80. Regulamentul REACH urmărește, în conformitate cu articolul 1 și cu considerentul (1) al acestuia, în special să asigure un nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului. Această finalitate corespunde cerințelor articolului 95 alineatul (3) CE, articolului 152 alineatul (1) CE, precum și articolului 174 alineatele (1) și (2) CE.

81. Potrivit articolului 174 alineatul (3) prima liniuță CE, în elaborarea politicii sale în domeniul mediului, Comunitatea ține seama de datele științifice și tehnice disponibile. În cazul în care, în pofida avansului științei, se dovedește imposibil de determinat cu certitudine existența sau importanța riscurilor pentru sănătatea persoanelor, instituțiile pot adopta măsuri de protecție prin aplicarea principiului precauției consacrat la articolul 174 alineatul (2) CE, fără a trebui să aștepte întreaga demonstrare a realității și a gravității acestor riscuri [26].

82. După cum subliniază în special Parlamentul European și Consiliul, înregistrarea substanțelor urmărește mai ales îmbunătățirea informațiilor cu privire la riscurile referitoare la aceste substanțe. Așadar, prin natura sa, înregistrarea este un instrument de îmbunătățire a unei politici eficiente de protecție a mediului și a sănătății.

26 — Hotărârea din 5 mai 1998, National Farmers' Union și alții (C-157/96, Rec., p. I-2211, punctul 63), Hotărârea din 12 ianuarie 2006, Agrarproduktion Staebelow (C-504/04, Rec., p. I-679, punctul 39), și Hotărârea din 19 iunie 2008, Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers și Andibel (C-219/07, Rep., p. I-4475, punctul 38).

83. Părţile la procedură au opinii diferite cu privire la chestiunea existenţei şi a domeniului de aplicare al riscurilor prezentate de polimeri pentru sănătate şi pentru mediu [27]. Totuşi, întrucât nu polimerii, ci doar monomerii utilizaţi pentru producţie trebuie să facă obiectul unei înregistrări, singurele riscuri relevante sunt cele care pot fi mai bine evaluate în urma acestei înregistrări.

84. În această privinţă, din studiile ştiinţifice prezentate de S.P.C.M. şi Erbslöh, care, în principiu, nu sunt puse la îndoială de instituţii, rezultă că informaţiile referitoare la monomerii utilizaţi nu permit în mod necesar să se ajungă la concluzii referitoare la proprietăţile şi la riscurile polimerilor produşi. Se admite că substanţele monomere constituie în mod normal legături stabile în cadrul polimerilor şi nu prezintă, în principiu, riscuri specifice.

85. Argumentul central al instituţiilor pentru a stabili o legătură între înregistrarea monomerilor şi riscurile polimerilor se întemeiază pe articolul 138 alineatul (2) şi pe considerentul (41) al Regulamentului REACH. Potrivit acestor dispoziţii, Comisia poate prezenta propuneri legislative de îndată ce se poate determina o modalitate eficace şi economică de selectare a polimerilor în vederea înregistrării, pe baza unor criterii tehnice şi ştiinţifice valabile. Comisia şi Consiliul susţin că înregistrarea monomerilor este necesară pentru a îndeplini această sarcină.

86. Comisia în special a precizat acest argument în sensul că, în cadrul înregistrării, un raport privind securitatea chimică trebuie să cuprindă, de asemenea, ciclul de viaţă al polimerului rezultat din transformarea monomerului. Acest argument nu este totuşi convingător.

87. Astfel, am arătat deja că raportul privind securitatea nu are ca obiect studierea riscurilor aferente utilizării unui polimer produs pe baza unui monomer [28]. Într-adevăr, o astfel de concepţie ar lipsi de valoare exceptarea polimerilor şi ar extinde în exces noţiunea de ciclu de viaţă al unei substanţe chimice. Raportul privind securitatea cuprinde, aşadar, doar denumirea polimerului produs pe baza monomerului.

27 — Nu se contestă faptul că anumiţi polimeri pot fi periculoşi. Comisia face trimitere la Regulamentul (CE) nr. 1451/2007 al Comisiei din 4 decembrie 2007 privind a doua etapă a programului de lucru de 10 ani prevăzut la articolul 16 alineatul (2) din Directiva 98/8/CE a Parlamentului European şi a Consiliului privind introducerea pe piaţă a produselor biocide (JO L 325, p. 3), în care diverşi polimeri sunt recunoscuţi ca produse biocide active. De asemenea, articolul 12 din Directiva 67/548/CEE a Consiliului privind apropierea actelor cu putere de lege şi a actelor administrative referitoare la clasificarea, ambalarea şi etichetarea substanţelor periculoase (JO 196, p. 1, Ediţie specială, 13/vol. 1, p. 23), introdus prin Directiva 92/32/CEE a Consiliului din 30 aprilie 1992 de efectuare a celei de-a şaptea modificări a Directivei 67/548/CEE (JO L 154, p. 1, Ediţie specială, 13/vol. 11, p. 86), precum şi Directiva 93/105/CE a Comisiei din 25 noiembrie 1993 pentru adoptarea anexei VII D care conţine informaţiile necesare pentru dosarul tehnic menţionat la articolul 12 din directiva de efectuare a celei de-a şaptea modificări a Directivei 67/548/CEE a Consiliului (JO L 294, p. 21, Ediţie specială, 13/vol. 13, p. 121), arată că legiuitorul a considerat în trecut polimerii drept o sursă de riscuri suficientă pentru a impune o notificare.

28 — A se vedea mai sus punctul 47 şi următoarele.

88. Cu toate acestea, făcând trimitere la un raport al experților prezentat în fața High Court [29], Comisia menționează două riscuri specifice ale polimerilor, care prezintă o legătură cu monomerii utilizați pentru producerea acestora.

89. În primul rând, nu toate proprietățile unui monomer se pierd neapărat în timpul polimerizării. Pierderea anumitor proprietăți depinde, dimpotrivă, de grupurile funcționale ale moleculei monomerului care a participat la această reacție chimică. Grupurile funcționale care continuă să existe vor putea transmite polimerului proprietățile monomerului.

90. Aspectul dacă proprietățile monomerului continuă să existe depinde în mod vădit, de fiecare dată, de reacția chimică, altfel spus, de polimerul produs. În măsura în care înregistrarea monomerilor include o identificare a polimerului produs [30], iar nomenclatorul chimic prezintă indicații cu privire la structura moleculei polimerizate în discuție [31], o astfel de înregistrare permite să se ajungă la concluzii referitoare la perenitatea proprietăților monomerului. În această măsură, înregistrarea monomerilor utilizați este adecvată pentru evitarea riscurilor inerente polimerului.

91. Obligația de înregistrare a substanțelor monomere sub formă reacționată importate de importator în cantități cuprinse între o tonă și 10 tone este totuși inutilă în acest scop. Astfel, o identificare clară a polimerului obținut este – după cum putem vedea – necesară numai în cazul obligației de a prezenta raportul de securitate chimică prevăzut la articolul 14 din Regulamentul REACH. Aceasta presupune totuși realizarea unor importuri anuale ale substanței în discuție mai mari de 10 tone, în timp ce obligația de înregistrare a substanțelor monomere sub formă reacționată se aplică deja de la o cantitate mai mare de o tonă pe an. Fără o identificare chimică clară a polimerului, este imposibil să se facă afirmații fiabile cu privire la continuitatea proprietăților monomerilor.

92. În al doilea rând, în anumite condiții, polimerii se pot degrada. Totuși, Comisia admite în mod expres că eliberarea monomerilor conținuți în procesul de degradare a polimerilor este rară. Condițiile în care un polimer se degradează depind, în mod evident, în primul rând, de polimerul în discuție. Nu se poate determina rolul pe care l-ar avea monomerii conținuți într-un polimer în raport cu acest tip de degradare. Cu toate acestea, nu a fost demonstrată o legătură suficientă între înregistrarea monomerilor și riscul dezintegrării polimerilor în monomerii utilizați.

93. În plus, obligația de înregistrare a monomerilor sub formă reacționată în polimeri ar fi putut servi la evitarea riscurilor rezultate din

29 — Declarația lui Gary Dougherty, anexa 4 la cererea pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare.

30 — A se vedea mai sus punctul 47 și următoarele.

31 — A se vedea Leigh, G. J. și alții, „Principles of Chemical Nomenclature, A Guide to IUPAC Recommendations", Blackwell Science, 1998, p. 104 și următoarele (http://old.iupac.org/publications/brooks/principles/principles_of_nomenclature.pdf). Se pare totuși că o denumire precisă creează dificultăți considerabile în special în cazul polimerilor.

prezenţa monomerilor sub formă nereacţionată. Nu se contestă că monomerii sub formă nereacţionată prezintă riscuri pentru sănătate şi pentru mediu. Monomerii sunt molecule relativ mici, deosebit de reactive şi care, prin urmare, pot avea efecte adverse.

94. În cazul producerii de polimeri în Comunitate, interesul înregistrării monomerilor conţinuţi este evident: substanţele monomere sunt utilizate ca monomeri sub formă nereacţionată în cadrul Comunităţii, astfel încât este necesar ca informaţiile aferente înregistrării să fie cunoscute pe teritoriul acesteia pentru a putea fi gestionate eventualele riscuri. Totuşi, este probabil ca articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH să aibă doar o importanţă secundară pentru aceşti monomeri, întrucât, indiferent de utilizarea acestora în scopul producerii de polimeri, înregistrarea lor se impune în temeiul articolului 6 alineatele (1) şi (2) în cazul producţiei sau al importului. Pentru acest motiv, Erbslöh şi S. P.C.M. nu ridică obiecţii specifice în această privinţă.

95. Aceste două părţi la procedură susţin însă că situaţia este în orice caz diferită în cazul importului de polimeri: în acest caz, monomerii sunt utilizaţi doar în afara Comunităţii. În principiu, Comunitatea intră în contact doar cu substanţe monomere sub formă de unităţi monomere reacţionate în polimeri.

96. Înregistrarea substanţelor monomere care sunt prezente în formă reacţionată în polimerii importaţi contribuie doar în măsura descrisă mai sus la protecţia mediului şi a sănătăţii în Comunitate.

97. Or, există de asemenea riscuri legate de reziduurile monomere sub formă nereacţionată. Nu se contestă că polimerii pot fi contaminaţi cu astfel de reziduuri şi că aceşti monomeri pot intra în contact cu mediul, în cazul utilizării polimerului.

98. Comisia subliniază acest risc în observaţiile sale şi şi-a exprimat poziţia în faţa Comitetului privind barierele tehnice în calea comerţului din cadrul Organizaţiei Mondiale a Comerţului (OMC) ca fiind unul dintre motivele înregistrării monomerilor sub formă reacţionată [32].

99. Într-adevăr, înregistrarea monomerilor sub formă reacţionată conţinuţi în polimeri poate furniza informaţii cu privire la riscul reziduurilor de monomeri. Astfel, este probabil ca tipurile de monomeri utilizate pentru producerea polimerului să fie, de asemenea, cele care pot fi regăsite în reziduuri. De asemenea, tipurile de monomeri utilizate

32 — A se vedea Procesul-verbal G/TBT/M/41 din 12 iunie 2008 al întrunirii din 21 martie 2007 a Comitetului privind barierele tehnice în calea comerţului din cadrul OMC, punctul 40.

ar putea permite să se concluzioneze asupra probabilității prezenței reziduurilor în polimer.

100. Prin urmare, obligația de înregistrare ar putea contribui la gestionarea riscului cauzat de impurități monomerice.

Cu privire la condițiile egale de concurență

101. Consiliul, precum și Polonia subliniază că înregistrarea substanțelor monomere sub formă reacționată favorizează o concurență loială între producătorii comunitari și importatorii de polimeri.

102. Prețurile polimerilor comunitari includ în mod normal o parte din costurile de înregistrare a monomerilor folosiți la producerea polimerilor. Astfel, trebuie să se presupună că acești monomeri au făcut deja obiectul unei înregistrări ca substanțe independente la data producerii sau a importului acestora. În caz contrar, pot fi fabricați polimeri și în afara Comunității, fără a fi necesară înregistrarea substanțelor. Obligația de înregistrare a substanțelor de bază, cel puțin de către importatori, va avea ca obiect evitarea acestei denaturări a concurenței pe piața comunitară a polimerilor.

103. Obligația de înregistrare impusă importatorilor conduce în același timp la o repartizare mai echitabilă a costurilor de înregistrare între diferitele întreprinderi, respectiv producătorii sau importatorii comunitari ai polimerului în discuție. Regulamentul REACH conține dispoziții care au ca obiectiv repartizarea între solicitanți a costurilor studiilor necesare în scopul înregistrării. O astfel de repartizare a costurilor corespunde răspunderii și avantajelor legate de introducerea pe piață a unui polimer. Prin urmare, aceasta reprezintă o concretizare a principiului „poluatorul plătește”, care, la rândul său, este un aspect al principiului proporționalității [33].

104. Crearea unei concurențe loiale poate fi atribuită obiectivului Regulamentului REACH menționat la articolul 1 alineatul (1), și anume sporirea competitivității [34]. În plus, egalitatea de tratament a importatorilor și a producătorilor constituie, potrivit conside-

33 — A se vedea în această privință Concluziile noastre prezentate la 13 martie 2008 în cauza Commune de Mesquer (C-188/07, Rep., p. I-4501, punctul 120).

34 — De altfel, alinierea obligației de înregistrare în funcție de condițiile egale de concurență nu este deloc străină de Regulamentul REACH. Deși, pentru protecția mediului și a sănătății, ar fi suficientă o singură înregistrare, *orice* producător și *orice* importator are obligația de a înregistra substanța.

rentului (3), un obiectiv explicit al Regulamentului REACH:

„Această legislaţie ar trebui să se aplice în mod nediscriminatoriu, fie că substanţele fac obiectul schimburilor comerciale pe piaţa internă, fie la nivel internaţional, în conformitate cu angajamentele internaţionale ale Comunităţii."

105. Protejarea producătorilor comunitari de dezavantajele concurenţiale este în principiu un obiectiv legitim al legiuitorului comunitar [35]. Nu este necesar să se analizeze dacă acest obiectiv conduce la dificultăţi în cadrul Organizaţiei Mondiale a Comerţului. Dispoziţia examinată în acest caz a fost, într-adevăr, discutată în mod repetat în cadrul Comitetului privind barierele tehnice în calea comerţului [36]. Cu toate acestea, compatibilitatea cu normele Organizaţiei Mondiale a Comerţului nu face obiectul prezentei proceduri. În plus, Curtea nu a recurs la acest criteriu pentru evaluarea dreptului comunitar [37].

35 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea din 10 decembrie 1987, Nicolet Instrument (232/86, Rec., p. 5025), Hotărârea din 14 iulie 1994, Grecia/Consiliul (C-353/92, Rec., p. I-3411, punctul 50), Hotărârea Germania/Consiliul (citată la nota de subsol 22, punctul 92) şi Hotărârea din 10 martie 2005, Spania/Consiliul (C-342/03, Rec., p. I-1975, punctul 18).

36 — A se vedea în special Procesul-verbal G/TBT/M/44 din 10 iunie 2008 al întrunirii din 20 martie 2008, punctul 119 şi următoarele (SUA) şi 140 (Japonia) şi Procesul-verbal G/TBT/M/45 din 9 septembrie 2008 al întrunirii din 1 şi 2 iulie 2008, punctul 36 (Brazilia).

37 — Hotărârea din 23 noiembrie 1999, Portugalia/Consiliul (C-149/96, Rec., p. I-8395, punctul 47), Hotărârea din 1 martie 2005, Van Parys (C-377/02, Rec., p. I-1465, punctul 39), şi Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM şi FIAMM Technologies/Consiliul şi Comisia (C-120/06 P şi C-121/06 P, Rep., p. I-6513, punctul 111).

106. Astfel, articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH nu este în mod vădit inadecvat pentru a atinge obiectivul legitim al unor condiţii egale de concurenţă.

Concluzie intermediară

107. Obligaţia de înregistrare a monomerilor sub formă reacţionată conţinuţi în polimeri este adecvată pentru îndeplinirea a trei obiective legitime. Aceasta permite controlarea riscurilor pentru mediu şi pentru sănătate care rezultă din poluarea polimerilor prin reziduuri monomere. În plus, aceasta poate fi utilă în anumite cazuri pentru evaluarea riscului cauzat de persistenţa proprietăţilor monomerilor în polimeri. În plus, înregistrarea contribuie la stabilirea unei concurenţe loiale între producătorii comunitari şi importatorii de polimeri.

c) Cu privire la necesitatea obligaţiei de înregistrare

108. Este necesar să se verifice dacă obligaţia de înregistrare a monomerilor în formă reacţionată conţinuţi în polimeri este necesară pentru a atinge obiectivele citate anterior.

109. În ceea ce privește obiectivele de protecție a mediului și a sănătății, există într-adevăr îndoieli cu privire la necesitatea obligației de înregistrare.

110. Utilitatea de a dispune de informații extinse cu privire la monomeri pentru evaluarea riscurilor cauzate de continuitatea proprietăților monomerilor în polimeri pare a fi foarte restrânsă. Numeroase elemente sugerează că o obligație de informare cu privire la polimer, limitată ca extindere, însă bine orientată, ar fi mai puțin constrângătoare și cel puțin la fel ca eficientă.

111. În schimb, pentru evaluarea riscului prezentat de monomerii reziduali, informațiile referitoare la monomer prezintă, fără nicio îndoială, un anumit interes. Cu toate acestea, nu se poate exclude faptul că, în raport cu acest risc, o obligație de înregistrare care ține cont doar de impuritățile monomerice ca atare poate fi suficientă.

112. Abordând această direcție, Erbslöh și S. P.C.M. propun interpretarea articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH în sensul că trebuie să fie înregistrate doar reziduurile monomere sub formă nereacționată. Totuși, o limitare la monomerii sub formă nereacționată sau la reziduurile monomere ar avea probabil ca efect privarea într-o mare măsură a articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH de efectul său practic. Pare puțin probabil ca polimerii care conțin cel puțin 2 % din greutate substanță (substanțe) monomeră (monomere) reziduală (reziduale) să fie numeroși. Un produs care conține atâtea impurități nu ar fi conform cu cerințele utilizatorilor polimerului.

113. O astfel de obligație de înregistrare ar trebui, dimpotrivă, să ia în considerare impuritățile care s-ar produce efectiv. În cadrul ședinței, Erbslöh a susținut, fără a fi combătută, că astfel de impurități ar putea fi identificate, fără dificultăți majore, prin recurgerea la procedee de distilare în vid și de cromatografie gazoasă.

114. Cu toate acestea, nu este necesar, în definitiv, să se analizeze dacă îndoielile indicate au un caracter decisiv sau dacă acestea ar putea fi combătute de alte argumente ale instituțiilor, ținând cont de marja de apreciere recunoscută legiuitorului prin aplicarea principiului precauției.

115. Fără îndoială, obligația de înregistrare este astfel necesară pentru a atinge obiectivul unor condiții egale de concurență.

116. Cu siguranță, s-ar putea concepe limitarea măsurilor de protecție a poziției concurențiale a producătorilor comunitari pe

pieţele pe care aceştia sunt în mod efectiv activi. Astfel, obligaţia de înregistrare a monomerilor utilizaţi ar avea efect doar în cazul polimerilor produşi de asemenea în Comunitate [38]. Totuşi, potenţiala concurenţă nu ar fi protejată la fel de eficient. Astfel, se poate iniţia o nouă producţie comunitară de polimeri numai după ce monomerii utilizaţi au făcut obiectul unei înregistrări. În aceste condiţii, noul producător comunitar ar trebui, deşi nu dispune încă de venituri provenite din propria producţie, să investească fonduri proprii pentru înregistrarea monomerilor, în timp ce concurenţii externi ar putea încă (într-o primă etapă) să furnizeze polimeri în Comunitate fără a suporta asemenea cheltuieli.

117. De asemenea, nu se impune nicio taxă ca mijloc mai puţin constrângător, care să prezinte acelaşi grad de eficacitate, asupra polimerilor importaţi, pentru a compensa în mod forfetar economia în termeni de cost rezultată din lipsa înregistrării monomerilor utilizaţi.

118. În aceste condiţii, dispoziţia în discuţie este în orice caz necesară în raport cu obiectivul constând în asigurarea unei egalităţi concurenţiale între producătorii stabiliţi în Comunitate şi, respectiv, cei din statele terţe.

38 — A se vedea Hotărârea Nicolet Instrument (citată la nota de subsol 35) privind o scutire vamală care nu se aplică decât în cazul în care nu este afectată nicio producţie comunitară.

d) Cu privire la caracterul proporţional al obligaţiei de înregistrare

119. În sfârşit, se ridică problema dacă inconvenientele rezultate din obligaţia de înregistrare în cazul importului polimerilor sunt proporţionale cu obiectivele urmărite.

120. În opinia Erbslöh şi a S.P.C.M., importatorii se confruntă cu mari dificultăţi practice. Este puţin probabil ca monomerii să fi fost deja înregistraţi de întreprinderi din amontele lanţului de aprovizionare, cu alte cuvinte, de producătorii monomerilor sau ai polimerilor. De regulă, aceşti producători nu ar avea obligaţia de a proceda, în calitate de producători comunitari, la înregistrare şi, de altfel, probabil nu ar avea niciun interes să înregistreze substanţele monomere prin intermediul unui reprezentant unic.

121. Dimpotrivă, adesea, importatorii nu ar şti ce substanţe monomere se află sub formă reacţionată în polimerii pe care îi importă. Furnizorii acestora consideră de regulă că această informaţie reprezintă un secret comercial. Nu ar exista metode eficiente de analiză pentru a identifica substanţele monomere sub formă reacţionată.

122. Comisia nu combate această argumentare. Aceasta susține în mod justificat că problema respectivă este rezolvată de piață. Dacă doresc să comercializeze polimerii pe piața europeană, furnizorii vor permite înregistrarea substanțelor monomere sau – păstrând în același timp secretele lor comerciale – vor proceda ei înșiși la înregistrare prin intermediul unui reprezentant unic. În caz contrar, aceștia vor trebui să renunțe la această piață. Importatorii și eventualii utilizatori ai polimerilor pot influența această decizie, dacă este cazul, prin prețurile pe care sunt pregătiți să le plătească.

123. Este adevărat că Erbslöh exprimă temerea privind o complicație suplimentară, în măsura în care are îndoieli cu privire la faptul dacă înregistrarea monomerilor de către producători externi exonerează în mod efectiv importatorul de obligația de înregistrare; însă aceste îndoieli nu sunt convingătoare.

124. Instituțiile arată că furnizorii de polimeri din afara Comunității pot desemna, potrivit articolului 8 din Regulamentul REACH, un reprezentant unic, care va face înregistrarea monomerilor, în numele și pe seama importatorului. Erbslöh are îndoieli cu privire la realizarea unei asemenea înregistrări de către un operator din amontele lanțului de aprovizionare în sensul articolului 6 alineatul (3), întrucât reprezentantul unic nu este un operator din amonte, iar operatorul din afara Comunității nu are obligația de a efectua înregistrarea.

125. Instituția reprezentantului unic presupune totuși ca înregistrarea să îi scutească de obligații în acest sens pe membrii din avalul lanțului de aprovizionare. O ipoteză diferită nu ar avea nicio logică. Prin urmare, este logic ca articolul 8 din Regulamentul REACH să prevadă în mod expres că reprezentantul unic îndeplinește obligația care revine importatorului. În consecință, înregistrarea efectuată trebuie să aibă un efect exonerator față de importator și în cadrul articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH.

126. În plus, recurgerea la alți membri ai lanțului de aprovizionare este o caracteristică fundamentală a Regulamentului REACH. Și în cazul altor substanțe chimice, înregistrarea impune obținerea unor informații de la alte întreprinderi. Astfel, înregistrarea trebuie să soluționeze riscurile legate de utilizările identificate ale substanței. Or, deseori, informațiile referitoare la aceste utilizări și riscuri pot fi furnizate numai de cumpărătorii substanțelor. În cazul în care nu iau parte la înregistrare, aceștia din urmă trebuie eventual să își procure ei înșiși informații cu privire la riscurile legate de utilizarea de către ei a substanței (a se vedea articolul 37 și următoarele din Regulamentul REACH).

127. Chiar dacă înregistrarea monomerilor era, în practică, imposibilă în anumite cazuri, „Guidance for monomers and polymers” a

Agenţiei Europene pentru Produse Chimice [39] indică o direcţie care permite totuşi comercializarea polimerului: tratarea acestuia ca o substanţă cu compoziţie necunoscută sau variabilă, un produs al unor reacţii complexe sau un material biologic. În acest caz, polimerul ar putea, în mod excepţional, să fie el însuşi înregistrat ca paliativ [40].

128. O altă obiecţie se întemeiază pe costurile înregistrării. În opinia S.P.C.M. şi Erbslöh, acestea sunt cu mult disproporţionate faţă de cifrele de afaceri realizate în special de întreprinderea în cauză (Lake) şi faţă de cantităţile de substanţe în discuţie.

129. Totuşi, în principiu, aceste costuri îi afectează pe toţi utilizatorii de produse chimice. Un element esenţial al structurii Regulamentului REACH constă în special în acceptarea unei astfel de sarcini. În cazul în care o substanţă nu mai este cerută pe piaţă ca urmare a costurilor sale de înregistrare, acest aspect trebuie acceptat.

130. În plus, Regulamentul REACH prevede posibilitatea unei repartizări a costurilor studiilor necesare, cel puţin în parte, între diferiţii solicitanţi de înregistrare a aceleiaşi substanţe. Întrucât un număr restrâns de substanţe monomere pot fi combinate într-un număr foarte mare de polimeri [41], se poate aştepta ca aceleaşi substanţe monomere să facă obiectul unei înregistrări din partea unor producători şi a unor importatori diferiţi. Recurgând la procedura de coordonare prevăzută de Regulamentul REACH, aceştia trebuie să îşi împartă costurile între ei.

131. Sarcina care decurge din obligaţia de înregistrare a substanţelor monomere sub formă reacţionată în cadrul polimerilor corespunde, aşadar, în mare măsură, cheltuielilor generale impuse de Regulamentul REACH. Această sarcină trebuie să fie contrabalansată în special de obiectivul asigurării unei concurenţe loiale între producătorii comunitari de polimeri şi producătorii din state terţe. Acest raport nu este în mod vădit dezechilibrat.

132. Prin urmare, nu se poate constata o încălcare a principiului proporţionalităţii.

39 — Ultima actualizare: mai 2008; a se vedea http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/polymers_en.pdf

40 — Guidance, p. 9.

41 — A se vedea mai sus punctul 21.

4. Cu privire la principiul egalității de tratament și al nediscriminării

133. În sfârșit, este necesar să se examineze dacă articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul REACH dă naștere unei discriminări ilicite. Această parte a celei de a doua întrebări preliminare urmărește compatibilitatea cu principiul egalității de tratament și al nediscriminării. Acest principiu impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv [42].

134. O diferență de tratament este justificată atât timp cât este întemeiată pe un criteriu obiectiv și rezonabil, mai precis dacă se află în legătură cu un scop admisibil din punct de vedere legal, urmărit de legislația în cauză, iar această diferență este proporțională cu scopul urmărit de tratamentul în cauză [43]. Prin urmare, legislația analizată trebuie să fie proporțională cu diferențele și cu similitudinile fiecărei situații [44].

135. Similar principiului proporționalității, pentru analizarea interdicției discriminării, trebuie să se țină cont de faptul că legiuitorul comunitar dispune de o largă putere de apreciere (denumită „discreționară”) [45]. Cu toate acestea, legiuitorul comunitar este obligat să își întemeieze alegerea pe criterii obiective și adecvate în raport cu scopul urmărit de legislația în cauză, ținând cont de toate elementele de fapt, precum și de toate datele tehnice și științifice disponibile la momentul adoptării actului în discuție [46]. În plus față de obiectivul principal de protecție a mediului, acesta trebuie să ia pe deplin în considerare interesele existente [47].

136. Erbslöh și S.P.C.M. obiectează că, deși importatorii și producătorii comunitari de polimeri sunt supuși aceleiași obligații, sarcina este mult mai grea pentru importatori.

137. Producătorii comunitari de polimeri pot să procedeze mult mai simplu decât importatorii la înregistrarea substanțelor monomere utilizate. Producătorii cunosc monomerii utilizați și, prin urmare, îi pot înregistra.

42 — Hotărârea IATA și ELFAA (citată la nota de subsol 11, punctul 95), Hotărârea din 12 septembrie 2006, Eman și Sevinger (C-300/04, Rec., p. I-8055, punctul 57), precum și Hotărârea din 11 septembrie 2007, Lindorfer/Consiliul (C-227/04 P, Rep., p. I-6767, punctul 63).

43 — Hotărârea Arcelor Atlantique și Lorraine și alții (citată la nota de subsol 22, punctul 47).

44 — A se vedea Concluziile avocatului general Poiares Maduro prezentate la 3 aprilie 2008 în cauza Huber (C-524/06, Rep., p. I-9705, punctul 7), precum și Concluziile noastre prezentate la 8 septembrie 2005, Parlamentul European/Consiliul (C-540/03, Rec., p. I-5769, punctul 107, precum și notele de subsol).

45 — A se vedea mai sus punctul 69. În ceea ce privește luarea în considerare a puterii de apreciere în lumina interdicției discriminării, a se vedea de asemenea Hotărârea din 13 aprilie 2000, Karlsson și alții (C-292/97, Rec., p. I-2737, punctele 35 și 49), și Hotărârile Lindorfer (citată la nota de subsol 42, punctul 78) și Arcelor Atlantique și Lorraine și alții (citată la nota de subsol 22, punctul 57).

46 — Hotărârea Arcelor Atlantique și Lorraine și alții (citată la nota de subsol 22, punctul 58).

47 — Hotărârea Arcelor Atlantique și Lorraine și alții (citată la nota de subsol 22, punctul 59).

138. Dimpotrivă, importatorii depind de sprijinul acordat de furnizorii externi, înainte de a putea solicita înregistrarea. Erbslöh şi S.P.C.M. exprimă temerea fie că furnizorii nu vor pune la dispoziţia importatorilor informaţiile necesare referitoare la substanţele monomere utilizate, fie că nu vor înregistra ei înşişi aceste substanţe monomere, prin intermediul unui reprezentant unic.

139. Totuşi, această dependenţă a importatorilor este consecinţa necesară a lipsei de competenţă comunitară pentru adoptarea unor obligaţii imperative în sarcina întreprinderilor din state terţe.

140. Obligaţia de înregistrare se concretizează, într-adevăr, în persoana importatorului. Totuşi, obligaţia se adresează furnizorilor acestuia. Furnizorii sunt, în principiu, comparabili cu producătorii comunitari. În plus, polimerii importaţi nu diferă, în principiu, de polimerii produşi în Comunitate. Prin urmare, situaţii comparabile sunt tratate în acelaşi mod.

141. Ţinând cont de obiectivul, citat anterior, al obligaţiei de înregistrare, şi anume crearea condiţiilor unei concurenţe egale, este justificată impunerea unor cerinţe similare acestor situaţii comparabile. Producătorii din state terţe au libertatea să se supună acestor constrângeri sau să renunţe la piaţa comunitară.

142. Dacă se compară importatorii cu producătorii comunitari, se poate constata cu siguranţă că aceştia nu sunt trataţi în acelaşi mod, dar nici nu se află într-o situaţie comparabilă. Importatorii sunt afectaţi doar în calitate de unic reprezentant disponibil al producătorilor externi – cel puţin până la desemnarea unui reprezentant unic de către aceştia în sensul articolului 8 din Regulamentul REACH. Faptul că importatorii sunt vizaţi în mod diferit de obligaţia de înregistrare corespunde acestei diferenţe faţă de situaţia unui producător.

143. Prin urmare, nu se poate constata o încălcare a principiului egalităţii.

V — Concluzie

144. Prin urmare, propunem Curții să răspundă la cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare după cum urmează:

„1) Noțiunea «substanțe monomere» care figurează la articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice nu se referă decât la monomerii sub formă reacționată, cu alte cuvinte, la monomerii care au interacționat între ei, fiind legați de polimer ca parte integrantă a acestuia.

2) Examinarea celei de a doua întrebări nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea articolului 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1907/2006 din punctul de vedere al principiilor securității juridice, proporționalității și nediscriminării.”